

Sterkodder i kampen med de ni kjemper

Nedskrevet av Lindeman i 1870 etter Ole Andersen Mærli

Teksten er skrevet av dikterpresten Claus Frimann og bygger på en fortelling fra Saxos Danmarkshistorie.

Sterkodder

Sterkodder satte seg ned under bakken,
kaaben, som Helge ham nys hadde skiænkt,
Da den nu faldt ham vel tung over nakken,
op paa en buske den hadde han hængt,
ulveskinds-trøien han og knapped' op,
sad saa til bælte med blottede krop.

Var det da solen, som var ham til plage?
Ja, du kan tænke hvad soel her nu var,
midt udi sneen han sad under hage
hver af hans skuldre en skoe-snee den bar,
haggelen klang paa hans ryg, som en væg,
medens han istappe strøg av sit skiæg.

Dette var deiligt, saa sagde den gamle,
nu skal ei skindtrøiens bidende smaa
lystes saasart sig paa ryggen at famle,
lad nu kun haglen de kieltringer slaee!
Maatte kun ikke mit sværd blive vaadt,
snee-vandet er ei paa staalet ret godt.

Men om du kuldser, du skiæggede gудde!
Snart komme de, som vill' varme din krop;
skuer du ikke de brændende stubbe?
seer du ei røgen, som siger op?
Naar de nu der have varmet seg lidt,
hilse deg vill' de vel ikke saa blidt.

Seer du - - der er de dig alt over hoved! -
Nu! – er det dig, som fra fremmede strand
har dig umaget, og kongssønnen lovet,
at du mod os vilde være hans mand?
Godt, vi dig finde, her ere nu vi;
er du nu mand for os samtlige ni?

Ja, jeg er manden; - at regne saa nøie
fiendernes tal, var ret aldrig min viis -
Jeg faaer igien da paatage min trøie -
Trøien var stiv og glaseret av iis,
løs han den kaster om sortbrune krop,
just som et field nu han reiser sig op.

Kredsen afmaales, - de staalslagne lunger
snart at opstemme nu høre man faaer;
Jo, nu derine hør nu hvor det siunger!
Rundt om hvor skiælver den fodslagene jord!
Huggende sværd-kiæfte tre gange tre
blot mod den gamle! – hvor grusomt at see!

Tænker du nu, at ei gamlen dem svarer?
Jo, han dem svarer, saa det giver klang;
sværdet og armen nu ikke han sparer -
hoveder ser for hans fødder nu sprang,
tre er' tilbage, ei lang er den stund,
alt der de ligge med grinende mund.

Striblet dog havde ham een af de sidste;
da han var færdig, og leegen var endt,
bliver han vaer det, han før ikke vidste,
at sig (fig) hans madfæd lidt galt hadde vendt,
Sterkodder syntes ei om denne stads,
ønsked' den derfor igien paa sin plads.

En i det samme imøde ham ager,
som, da han seer ham ei ret i sin æs,
byder sin hielp, og hans skade beklager;
Hvad, siger gamlen, er du for en piæs?
Jeg er en sagdoged; - reise af fald,
hielp min næste, just det er mit kald –

Du hielper næsten, - ja, du hielper fande -
Slige krabbater jeg kiender fuld vel;
Du, som ophidser just folk mot hinanden,
blot for at kunne berige dig selv,
du din udsner, din liderlig krop,
pak dig! – hvis ikke, jeg reiser mig op.

Her er ei tid, tænker denne, at være,
smætter paa hesten, og rasler sin vei -
Atter en anden tilbyder sin ære -
Hvad er dit haandværk? – jeg kiender dig ei -
Jeg – gode kiæmpe, - jeg tiener en mand,
gift med hans pige, kun slet er min stand.

Det kan du vente, dit vilkaar er ringe;
sad kun en smule af manddom hos dig,
heller da gik du for dragede klinge,
end for en svøbe du bøied din ryg;
trælhaand paa kiæmpekrop sømmer sig ei,
derfor, min ven, kan du vandre din vei.

Strax efter denne nu kommer en qvinde,
Bedstefar! Maatte jeg tørre dit saar?
Gierne saa skulde jeg dig og forbinde,
om du ei hielp af en kone forsmaaer -
Har du da børn? – ja, et skrigende ting -
Hjem da til barnet saa skynd dig og spring!

Nok paa en bondevogn kommende smækker
en, og blir vaer denne saarede mand,
synet af saaret den unge forskrækker -
maa jeg dig hielpe, saa godt, som jeg kan?
Hør, søn! Hvem er du? – Jeg pløier min jord,
intet mig fattes paa tarveligt bord.

Det kan jeg lide; - naar jorden du pløier,
ærligt, ulasteligt er da dit værk,
jordens arbeider sin føde fordøier,
jordens arbeider er haardfør og stærk;
hofmand, der sidder som jomfruen peen,
ei har han marv i et eneste been.

Du, søn, kan hielpe mig lidet til rette,
og, naar du vel har aftørret mit bøod,
siden paa vognen saa vil jeg mig sætte,
og for dit tilbud og tjeneste god
tag den skarlagene kaabe, du seer,
tienlig den dog til et brudeskiørt er.